

voortgang in uitvoering. Het gaat dan niet alleen om plannen die voorzien in een (netto) bedrijfsvoering zonder broeikasuitstoot in 2050, zoals vastgesteld in het klimaatverdrag van Parijs. Ook moeten ondernemingen doelstellingen voor de korte- en middellange termijn bekendmaken.

De roep om meer en eenduidige informatie komt van een indrukwekkende groep beleggers die samen 18 miljoen miljoen (18*10¹²) dollar vertegenwoordigen, pakweg 32 keer de omvang van het ABP Pensioenfonds, het op een na grootste pensioenfonds ter wereld.

Een van de meest luide boegbeelden is de als schuw bekend staande Britse belegger Chris Hohn. De activist heeft een zekere reputatie verworven als de man die met 1 procent van de aandelen en een scherp getimedebrief in 2008 de ontmanteling van ABN Amro in gang zette. Hohn is uitgesproken over de noodzaak van klimaatdoelen voor de komende jaren: "met alleen vage beloftes voor de lange termijn komen we nergens."

Hohn wil ook dat aandeelhouders jaarlijks kunnen stemmen over de voortgang in transitie. Dat is niet om het beleid direct te kunnen veranderen – het zou om een zogenoemde adviserende stem gaan – maar om bestuurders duidelijk te maken wat beleggers van hun vorderingen vinden. Volgens Hohn moet dat disciplinerend werken voor bestuurders. Het zet hen aan om geloofwaardige plannen voor verduurzaming te maken en die ook echt uit te voeren.

Die 'Say on Climate' is onder beleggers omstreden. Critici zijn beducht dat aandeelhouders te veel op de stoel van de bestuurder gaan zitten. Ook is er de vrees dat aandeelhouders plannen gaan goedkeuren die niet aansluiten bij de klimaat-

neutrale doelstelling in 2050, puur omdat ze de geboden informatie niet voldoende kunnen doorgronden.

Twijfel is er ook of zo'n Say on Climate effect heeft. Vaak wordt dan gewezen naar de 'Say on Pay', die aandeelhouders een stem geeft over beloning van het management. Die zeggenschap heeft niet geleid tot lagere beloningen.

De parallel gaat niet helemaal op. Aan beloningen worden geen grenzen gesteld. Het mag dan zo zijn dat topmannen steeds meer zijn gaan verdienen – met de zegen van aandeelhouders – toch worden bestuurders meer afgerekend op prestaties. Zijn de bedrijfsresultaten slecht, dan wordt er meer tegen beloningen gestemd.

Bij enkele vooraanstaande ondernemingen is Say on Climate inmiddels ingevoerd. Voorstellen hieromtrent van de besturen van (onder meer) Nestlé, Unilever, Shell, Total en HSBC werden met ruime meerderheid gesteund door beleggers.

Opvallend is het verschil tussen Europa en de VS waar het klimaat-gerelateerde voorstellen van beleggers betreft. Volgens gegevens van adviseur Georgeson krijgen duurzame aandeelhoudersvoorstellen in Europa steeds meer aanhang onder beleggers, maar een meerderheid steunt ze niet. In de VS krijgen activistische aandeelhouders hun voorstellen wel aangenomen. Meest spraakmakend zijn de ontwikkelingen bij Exxon, waar een activistische belegger drie bestuurders benoemd kreeg die het bedrijf richting duurzaam moeten sturen.

CRUCIALE DRIE

De roep om meer informatie wordt met gemengde gevoelens beantwoord door een aantal grote ondernemingen. Microsoft en Googles moederbedrijf

Alphabet bijvoorbeeld lopen te hoop tegen Amerikaanse plannen om over niet-financiële (duurzame) informatie op dezelfde wijze te rapporteren als over de bedrijfscijfers. Omdat niet-financiële informatie met meer onzekerheid omgeven is, vrezen ze door beleggers en andere stakeholders voor de rechter te worden gesleept als de gegeven doelen en informatie achteraf geen werkelijkheid blijken.

Ironisch genoeg zijn het juist de koersen van ondernemingen als Microsoft en Alphabet die enorm hebben geprofiteerd van de immense populariteit van duurzaam beleggen. In een jaar is dubbel zoveel kapitaal geïnvesteerd in fondsen die zich richten op bedrijven met relatief weinig uitstoot, zoals technologiebedrijven. Van iedere vier dollar extra ingelegd beleggingsgeld in de VS gingen er drie naar duurzame fondsen.

Centrale rol in de ontwikkeling is de positie van de grote drie uit de vermogensbeheer-wereld, Blackrock, State Street en Vanguard. Bij de meeste grote ondernemingen wereldwijd behoort minimaal één van deze beleggers tot de belangrijkste aandeelhouders. Hen wordt verweten klimaatdoelstellingen met de mond te belijden, maar dit uiteindelijk niet in daden om te zetten. Als het erop aankomt, stemmen ze vaak voor de plannen van het management, ook al voldoen die volgens critici niet.

Of de doortastendheid van beleggers op klimaatgebied groot effect zal hebben op de transitie, is voor een groot deel in handen van Vanguard, State Street en Blackrock. Zij hebben de slagkracht om ondernemingen tot actie te bewegen. Want nu nog hebben verreweg de meeste ondernemingen geen voldragen actieplan richting *zero emissions* in 2050 en ontbreekt het hen aan geloofwaardige doelen.

VANGUARD,
STATE STREET
EN BLACKROCK
HEBBEN DE
SLAGKRACHT
OM ONDER-
NEMINGEN
TOT ACTIE TE
KRIJGEN